

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbjiter

U-hjelp til Øst-Europa?

Som en enslig svale hittil har jeg gjort meg til talsmann for at vi i en tid skal redusere vår u-hjelp til Afrika og isteden sette pengene inn i Øst-Europa. Nå får jeg plutselig støtte fra en professor ved Norges Landbrukskøleskole, Jan Dietrichson. I Aftenposten 10. november skriver han klart og greit:

«NORAD-hjelpen til Afrika har holdt det gående i ca. 30 år. I år bruker vi ca. 3,5 milliarder kroner på hjelpen. Riktig, sier noen, galt sier andre. Men hvor står Afrika i dag? Bedre, sier noen, dårligere, sier andre. I Afrika mangler politisk stabilitet og kontinuitet etter at hjelpeprogrammer avsluttes. Det vi bygger opp, faller sammen så fort våre idealistiske hjelpearbeidere reiser hjem. Her råder korrupsjonen, og i kjølvannet av hjelpen beriker de få seg. Kjære politikere, få hodet opp av sanden!»

Professoren vil imidlertid ikke at u-hjelpen skal opphøre. Han vil at pengene istedenfor i Afrika skal settes inn i Øst-Europa. Slik skriver han videre:

«Mitt inntrykk fra Latvia spesielt er at det her fins mange flinke folk, men initiativ og virkelyst blir hemmet av gamle systemer. Hvis vi her gir de yngre menneskene de samme muligheter som norsk ungdom fikk etter siste krig, vil det kunne skje store ting innenfor næringslivet slik at de fundamentale behov igjen vil dekkes. For å få dette til må vi sette inn en kraftig og tellende nordisk «Marshall-hjelp» på bekostning av en Afrika-hjelp som har overlevd seg selv mange ganger.»

Jeg applauderer og samtykker fullt og helt. Det er ikke på noen måte så at jeg mener utviklingen i Afrika er uten betydning for oss, men på noe kortere sikt er det viktigere hvordan det går i Øst-Europa.

U-land og gjeldskrise

Når vi snakker om u-land, er det noe som stadig ergrer meg, nemlig at Vestens land gis skylden for at så mange land i den tredje verden befinner seg i gjeldskrise. Man skulle tro at vi hadde tvunget pengene på dem. Men sannheten er jo at de frivillig har lånt pengene for så å bruke dem til fullstendig urenlige formål som opprustning, luksusforbruk etc.

Slik forholdene er, er det meget mulig at en større del av u-landslåne må avskrives. Der intet er, har keiseren tapt sin rett. Det er også mulig at de samme land må gis nye lån og gaver, men det må da settes strenge regler for bruken av pengene, og bruken må også nøye overvåkes av långiverne. Hvis de ikke kan styre sitt eget hus, må vi som betaler kunne sette betingelser for det som stilles til disposisjon.

Tyske «nynazister»

Som Hans Fredrik Dahl så klart påpekte i Dagbladet sist høst, så er de tyske såkalte «nynazister» ikke nazister – ennsi nasjonal-sosialister – i noen rimelig mening av ordet. Man blir ikke automatisk nazist fordi om man er innvandringsmotstander.

En annen sak er at disse voldelige innvandringsmotstanderne skader sin egen sak når de i frustrasjon og sinne over egen skjebne angriper flyktningemottak o.l. I Tyskland i dag er man helt klar over at det ikke er mulig å ta imot en halv million innvandrere om året, slik det har vært vanlig i det siste. Derfor har da også Kohl-regjeringen gått inn for å endre den bestemmelse i grunnloven som sier at alle kan slippe inn om de bare påberoper seg asylretten. Men for å få til en slik forandring, måtte Kohl ha tilslutning fra sosialdemokratene. Dette sa imidlertid disse på sitt landsmøte nei til, selv om de godtok visse innskrenkninger i mottaket av flyktninger. Dermed er hullet i loven nesten like stort. Sosialdemokratene har nok bestemt seg under inntrykk av de veldige demonstrasjonene i Berlin og Bonn mot voldsbruk mot innvandrere, for opprettholdelse av de nåværende asylregler i grunnloven. Disse demonstrasjonene kan de voldelige innvandringsmotstanderne takke seg selv for.

Det russiske «Holocaust»

Av dr. M. Radejko, Oslo, født i Ukraina, flyktet via Polen til Norge 1948.

Vi omtalte i nr. 10/92 CC's bok om den ukrainske frihetskjemper og norske lege Mykola Radejko. En bok vel verd å lese. Vi har forfatterens tillatelse til å gjengi nedenstående artikkel fra 1979. Den sto å lese i Danske Tidende.

I diskusjonen omkring filmen «Holocaust» ble påstanden nesten allment akseptert, at «noe slikt kan kun skje under fasis-men».

Filmen gjenkalte mine egne opplevelser fra «Kommunistens Holocaust».

Byen het Lvov (tidl. Lemberg) i vest-Ukraine, som på den tid var okkupert av Sovjet.

Stedet er Brygitski — et berømt fengsel ved Kazimierz-zovsk-gaten i byens midte. Da den tysk-russiske krig brøt ut søndag den 22. juni 1941, befant jeg meg i celle nr. 74 i 2. etg.

Vi var 72 fanger i cellen. De fleste var ukrainere, mange polakker og seks jøder. Cellen var ikke stor. Vi lå som sild i en tønne. Det var ikke mulig å ligge på ryggen. Om natten måtte vi på kommando legge oss rundt på den andre siden.

Lus og veggelus plaget oss. Tidlig denne søndags morgen ble vi vekket av lyden av fly, og av drønnene i vest.

Men hvor enorm var ikke gleden blant oss alle. Men det varte ikke lenge. Celledøren ble åpnet, og i stedet for den sedvanlige ubevæpnede fangevokter,

sto det tre NKVD-ister der med maskinpistoler.

Det ble dødsstille i cellen. Vi hørte rop, skrik og skudd fra fengselsgården.

De gikk fra celle til celle og plukket ut fanger. Dette Ragnarok fortsatte i fem dager og netter. Uavbrutt hørtes skrik og salver fra maskinpistoler.

Lørdag stilnet det av. Våre mordere flyktet.

Utsultet, utmattet og apatisk passerte jeg lørdag morgen ut av fengslets port slepende på en skolekamerat. Han var meget svak. Ansiktet ukjennelig. Skuddet var gått gjennom den ene kjeven. Det lå lik over alt i korridoren og på gårdsplassen. Til venstre for porten en dyng med lik, kun overstrødd med litt jord. Det tok meg timer å slepe ham forbi noen få husblokker til en tante i Bernsteinagete 14. To dager senere var jeg igjen i Brygitski med pastor Komar og hans kone. De lette etter sine tre barn. Den yngste, Lydia, var min kjæreste. Liket av en studentprest, pater Zjdan, ble funnet. Mange gjenkjente ham tross den grusomme mishandling de hadde gitt ham.

Så gikk vi til Loneki-fengslet. Noen mente at Komars barn var overflyttet dit. Det lå lik overalt, i celler, korridorer og i forhørslokaler. Noen menn holdt på å åpne tre massegraver i gården. De var fylt med lik. Familier gikk gråtende omkring får å finne sine kjære. Jeg husker en

liten, kraftig bonde bære liket av sin datter.

Verst var det i Zamarstyniv-fengslet, som jeg hadde forlatt to måneder tidligere. Derfra kom ikke en levende fange ut. Man fuktet lommeterklær med vann og holdt for nese og munn. Mange forsøkte å trenge ned i kjellerne for å finne sine kjære. De fleste måtte oppgi dette.

Over 3.000 ble myrdet i Zamarstyniv-fengslet, cirka 2.000 i Loneki-fengslet, ca. 1.000 i Jakhowitz-fengslet. Ingen har tall på antallet av myrdede i Brygitski-fengslet. Noen mener 3.000, andre flere. Vi har regnet ut at vi var ca. 10.000 i Brygitski, da krigen brøt ut. Hvor mange de har greid å kjøre ut i skogene i løpet av de fem dager, vet man ikke. Gravene ble senere oppdaget der, men oppgraving ble oppgitt. De døde måtte forbli i fellesgravene.

Vinduer og dører ble murt igjen i Brygitski- og Zarmastyniv-fengslene og alt dekket med jord. Stanken i de tilstøtende gater var motbydelig i lang tid. Det ble jødernes skjebne å fjerne likene i kjellerne vinteren 1941-/42. Da var jo tyskerne herrer i Ukraina.

NKVD, det hemmelige politi (forløperen for KGB), hadde lagt stort arbeide i å skjule deres masse mord på 15.000 polske offiserer i Katyn-skogene i april 1940. Men det lyktes dem ikke å skjule udåden i juni 1941, (Forts. side 7)

Utlendingsloven må revurderes

Av Frantz Holm, Skudeneshavn

Stadig flere og flere spør. Når har Stortinget fått mandat av folket til å vedta at Norge skal være et innvandringsland? Spørsmålet har over hodet ikke blitt forelagt det norske folk. Politikerne gjør i realiteten alle mulige krumspring for å hindre at folket skal kunne uttale seg i dette spørsmål.

I stedet har Stortinget latt seg villed av pressgrupper til å vedta en Utlendingslov som vil bety dødsstøtet for Norge som nasjon dersom en ikke innser at det er «tvingende nødvendig av samfunnsmessige hensyn» å endre både lover og politikk. Men i stedet for å vedta lover og forskrifter som kan hindre en folkevandring fra u-land til Norge, har politikerne lagt forholdene

til rette for at dette skal kunne skje!

Vi frykter at norske politikere, i dag som i 1940 ikke ser alvoret i situasjonen — før det er for sent!

Frustrasjonen og harmen over politikerne som uten hensyn til folket lar denne utviklingen fortsette, er voksende.

Det hersker alminnelig enighet i den norske befolkning om å yte nødhjelp. Norge yter i forhold til folketallet mer enn noe annet land til u-hjelp og nødhjelp. Det er dypt urettferdig overfor et folk som yter så mye til slik hjelp at de også skal ofre sitt land, sin identitet og integritet som nasjon. Det eksisterer ingen «internasjonale forpliktelser» for noe land å gjøre det.

Vi vil innstendig oppfordre alle politikere til å ta sitt ansvar for å ivareta det norske folks vitale interesser alvorlig. Uten-

dingsloven og forskrifter må snarest tas opp til revisjon med sikte på å skape lover og forskrifter som hindrer et nasjonalt selvmord, både økonomisk, politisk og kulturelt.

Redaksjonens kommentarer:

Vi noterer oss med gru den rabiate og hensynsløse, helt perspektivløse rasisme som flommer mot oss fra ovenstående illevarslende innlegg som er klippet fra Morgenbladet 11/12-92. Fysj og fysj. At vi allikevel åpner våre spalter skyldes det merverdige forhold at en flerhet av norske borgere deler denne suspekerte oppfatning — og tross det ikke føler seg som rasister. Kan det skyldes at begrepet ikke er definert og derfor kan brukes til så mangt? Hvis noe organ skal stoppes etter dette, må det bli Morgenbladet. De tok jo ikke avstand, engang.